

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/90/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121375552
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6121375552.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Luknárom, so sídlom Zvolenská 8, Nitra, proti žalovanému D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XX, F. G., za účasti intervenienta H. - F. I., H., IČO: XX XXX XXX, so sídlom I. XX, C., o zaplatenie 8.056,51 eur, na odvolanie intervenienta proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 21. septembra 2023, č. k. NM-11C/32/2021-148, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o náhrade trov konania potvrdzuje.

II. Žalobkyni sa náhrada trov odvolacieho konania neprižnáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. konanie zastavil a výrokom II. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré zaväzuje nahradiť žalovaného spoločne a nerozdielne s intervenientom, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom súdu prvej inštancie, a to s poukazom na ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 256 ods. 1, § 82 ods. 1 až 4, § 83, § 86 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 8.056,51 eur titulom nároku na náhradu škody, a to straty na zárobku vzniknutej v priamej príčinnej súvislosti s prečinom ublíženia na zdraví. Žalobu odôvodnila tým, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom v rozsudku č.k. 15T/62/2020-269 zo dňa 24.11.2020 uviedol, že žalovaný svojím konaním spôsobil žalobkyni z nebanlivosti ťažkú ujmu na zdraví závažnejším spôsobom, ktorá si vyžiadala liečenie v trvaní 61 dní a obmedzila ju na bežnom spôsobe života v trvaní 44 dní. Žalovaný neuznal v celom rozsahu peňažný nárok žalobkyne a uviedol, že listom zo dňa 26.01.2021 mu žalobkyňa zaslala výzvu na úhradu vzniknutej škody, ktorú vyčíslila na celkovú sumu 4.500 eur. Listom, ktorý bol odoslaný dňa 29.01.2021, žalovaný oznámil žalobkyni, že požiadavku na náhradu škody postúpil H. I., u ktorej je poisťovňa vedená pod číslom I.. Po obdržaní platobného rozkazu sa spojil s poisťovňou, ktorá ho uistila, že celý nárok žalobkyne na náhradu škody bol uspokojený. Vo výzve zo dňa 26.01.2021 žiadala žalobkyňa úhradu 4.500 eur a v žalobe žiadala sumu 8.056,51 eur bez vyčíslenia, ako k tejto sume došla. Nakoľko náhrada škody je hradená z povinného zmluvného poistenia, žalovaný navrhol, aby súd do konania na strane žalovaného pripustil vstup H. - F. I., H. ako intervenienta. Listom zo dňa 31.01.2022 H. - F. I., H. oznámila súdu, že vstupuje do konania ako intervenient a uviedla, že so žalovaným má uzatvorenú poisťovňu č. 8018518977 zo dňa 06.04.2011, ktorou je poistená zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalovaný dňa 03.02.2020 poisťovní nahlásil škodovú udalosť, ku ktorej malo dôjsť dňa 03.02.2020. Listom dňa 27.01.2021 žalovaný poisťovní oznámil požiadavku žalobkyne na zaplatenie sumy 4.500 eur (4.200 eur ušlá mzda a 300 eur vecná škoda). Doposiaľ poisťovňa vyplatila žalobkyni odškodnenie za bolestné vo výške 2.293 eur a za

liečenie vo výške 30 eur. Na pojednávaní dňa 25.04.2023 na návrh právneho zástupcu žalobkyne, aby rozhodol o vstupe poisťovne do konania, súd uznesením pripustil vstup H. - F. I., H.. Podaním doručeným súdu dňa 27.06.2023 poisťovňa súdu oznámila, že po predložení všetkých podkladov žalobkyňou dňa 20.06.2023 poisťovňa pristúpila k úhrade žalovanej sumy vo výške 8.056,51 eur. Na pojednávaní dňa 21.09.2023 žalobkyňa zobrala žalobu späť a žiadala, aby jej súd priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Počas celého konania žalobkyňa nevidela dôvod na vstup intervenienta do konania. Je toho názoru, že poisťný vzťah medzi poisťovňou a žalovaným nekryje nárok, ktorý si žalobkyňa v konaní uplatnila a poukázala na § 4 ods. 2 písm. a) zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. So vstupom intervenienta do konania nesúhlasila. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa v konaní v zmysle § 144 CSP uplatnila svoje dispozičné právo vziať žalobu späť, s ktorou žalovaný a poisťovňa súhlasili, súd zastavil konanie podľa § 145 ods. 1 CSP v spojení s § 146 CSP. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd aplikoval ustanovenie § 256 ods. 1 CSP. Žalobkyňa vzala žalobu voči žalovanému a poisťovni v celom rozsahu späť z dôvodu úhrady žalovanej pohľadávky poisťovňou v priebehu konania, čím žalovaný a poisťovňa z procesného hľadiska zavinieli zastavenie konania. K náhrade zaviazal žalovaného a poisťovňu spoločne a nerozdielne. Povinnosť nahradiť trovy konania ťaží aj intervenienta, nakoľko má v konaní práva a povinnosti ako strana, pokiaľ CSP nevyhradzuje práva a povinnosti v konaní iba sporovým stranám. Ustanovenie § 256 CSP použité aj v danom prípade neviaže povinnosť nahradiť trovy konania výslovne na žalobcu alebo žalovaného, ale vo všeobecnosti na stranu. Pokiaľ teda intervenient vystupuje na strane žalovaného, u ktorého je daná povinnosť nahradiť trovy konania z procesného hľadiska, z dôvodu zastavenia konania pre splnenie nároku žalobkyne v priebehu konania, je takáto povinnosť daná i na strane intervenienta, bez ohľadu na to, či sa vznik trov časovo kryje s jeho účasťou v konaní. Tvrdenie poisťovne, že žalobkyňa, keby predložila všetky potrebné podklady poisťovni ešte pred podaním žaloby, by sa nemusel nárok žalobkyne prejednávať súdnou cestou, a teda sama žalobkyňa zaviniela vznik trov konania, sú neopodstatnené. Z dôvodu späťvzatia žaloby, keďže žalovaná suma bola žalobkyňi v priebehu konania vyplatená a teda žalovaný a poisťovňa, ktorá vystupovala na strane žalovaného, procesne zavinieli zastavenia konania, súd priznal náhradu trov konania žalobkyňi. Pojem procesné zavinenie použitý v ustanovení § 256 CSP sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Pokiaľ jedna procesná strana zaviniela, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania. Ak sa teda pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zaviniel zastavenie konania. K tvrdeniam poisťovne súd navyiac uviedol, že žalobkyňa so svojím nárokom kontaktovala priamo žalovaného pred podaním žaloby. Je na samotnej žalobkyňi, či sa rozhodne svoj nárok na náhradu ušlej mzdy, žiadať priamo od žalovaného. Urobila tak pred podaním žaloby a nakoľko žalovaný neuspokojil nárok žalobkyne, iba žalobkyňa oznámil, že túto záležitosť rieši poisťovňa, rozhodla sa žalobkyňa uplatniť si svoj nárok priamo iba voči žalovanému súdnou cestou. Vzhľadom na uvedené sú žalovaný a poisťovňa v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP povinní nahradiť žalobkyňi trovy konania spoločne a nerozdielne, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom súdu prvej inštancie (§ 262 CSP).

2. Proti tomuto uzneseniu, a to proti výroku II. o náhrade trov konania, podal včas odvolanie intervenient z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd vo výroku II. založil solidárne spoločenstvo žalovaného s intervenientom - poisťovateľom vykonávajúcim povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. Intervenient má za to, že uvedeným rozhodnutím súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď uložil povinnosť žalovanému a intervenientovi ako solidárnym dlžníkom, nakoľko v danom prípade nie je možné hovoriť o solidárnom spoločenstve. Poukázal na ust. § 511 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje pasívnu solidaritu, ktorá je vyjadrená termínom spoločne a nerozdielne. V prípade pasívnej solidarity ide o viaceré subjekty na dlžníckej strane, ktorých povinnosťou je splniť dlh tomu istému veriteľovi spoločne a nerozdielne. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody buď voči škodcovi, alebo priamo proti poisťovateľovi. Z ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z. však nevyplýva, že by bolo možné vyvodzovať pasívnu solidaritu poisteného a poisťovateľa. V predmetnej veci súd nie je oprávnený uložiť žalovanému a intervenientovi povinnosť splniť záväzok spoločne a nerozdielne iba na základe vlastnej úvahy a bez zákonnej legitímácie tak, ako to urobil súd prvej inštancie v rozhodnutí, kedy ani neodôvodnil svoje rozhodnutie založiť solidárne spoločenstvo žalovaného s intervenientom a nepoukázal na zákonné ustanovenie, z ktorého by táto skutočnosť vyplývala. Zo zákona č. 381/2001 Z. z. vyplýva, že nárok poškodeného na náhradu škody

voči osobe zodpovednej za škodu a nárok poškodeného na plnenie podľa zákona č. 381/2001 Z.z. nie sú jedným identickým nárokom, ale sú dvomi popri sebe existujúcimi nárokmi na to isté plnenie. Oba nároky existujú popri sebe a vznikajú z odlišných právnych dôvodov. Právnym dôvodom vzniku záväzku poškodeného voči osobe zodpovednej za škodu je jej zodpovednosť za škodu podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. U poisťovateľa z povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z.z. zakladá tento osobitný záväzok na plnenie tento všeobecne záväzný právny predpis. Intervenient má za to, že aj keď tieto dva nároky poškodeného existujú (každý z iného právneho dôvodu) popri sebe, tak poškodený nemá právo na obe tieto plnenia zároveň, nakoľko by to z jeho strany viedlo k bezdôvodnému obohateniu. Preto plnením z jedného takéhoto právneho dôvodu zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plniť z druhého právneho dôvodu. V danom prípade žalovaný, ktorý škodu spôsobil a intervenient, ktorý je povinný v zákonom stanovených prípadoch poskytnúť plnenie v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení, nie sú vo vzťahu k žalobcovi solidárnymi dlžníkmi. Zo zákona č. 381/2001 Z. z. nevyplýva ani jeden zo spôsobov, ktorý by založil pasívnu solidaritu, pričom ani ustanovenie § 15 nedáva pre tento záver dostatočný podklad. Predmetné ustanovenie síce umožňuje uplatniť na súde nárok na náhradu škody voči škodcovi, ako aj voči poisťovni, avšak ide o dva samostatné nároky poškodeného proti dvom subjektom, ale voči každému z nich z iného právneho dôvodu. Ak súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému a intervenientovi zaplatiť žalobcovi trovy konania ako solidárnym dlžníkom, jeho rozhodnutie v časti určenia spôsobu plnenia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poisťovňa vystupujúca v konaní ako intervenient nemôže byť zviazaná na žiadne plnenie, aj keď je v dôsledku zákonného poistenia povinná nahradiť škodu za poškodeného. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd nemôže založiť svojim rozhodnutím solidaritu, pokiaľ táto nevyplýva z hmotného práva. Dotknutým subjektom nemožno vnútiť tzv. rozvrhový regres. Solidarita vo vzťahu k povinnosti nahradiť trovy konania je prípustná iba vtedy, ak ide o procesné spoločenstvo, ktorého členovia sú spoločne a nerozdielne zviazaní aj vo vzťahu k hlavnému nároku, napr. zo zákona alebo zo zmluvy, prípadne z iného právneho nároku. Inak sa ukladá povinnosť jednotlivým stranám, ktoré tvoria nerozlučné alebo nútené procesné spoločenstvo bez vyjadrenia pomeru alebo solidarity. Podľa pravidiel hmotného práva sa takto určený spoločný záväzok považuje za delený. Z uvedeného vyplýva, že sa v danom prípade nejedná o solidárny vzťah žalovaného a intervenienta. Intervenient sa nestotožnil s názorom súdu, ktorý vo výroku II. založil solidárne spoločenstvo žalovaného s intervenientom, uvedený postup súdu je nesprávny a vyplýva z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. zmenil v súlade s vyššie uvedeným.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu intervenienta písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o náhrade trov konania je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne.

5. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým bolo konanie zastavené, odvolaním napadnuté nebolo, preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému zaplata sumy 8.056,51 eur titulom náhrady škody (ušlej mzdy). Žalobkyni vznikla škoda v súvislosti so spáchaním trestného činu ublíženia na zdraví, keď žalovaný svojim konaním spôsobil žalobkyni z nedbanlivosti ťažkú ujmu na zdraví závažnejším spôsobom, a to s poukazom na rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 15T/62/2020-269 zo dňa 24.11.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 24.11.2020. Listom zo dňa 31.01.2022 doručeným súdu dňa 03.02.2022 H. – F. I., H. oznámila súdu, že vstupuje do konania ako intervenient, keď so žalovaným má uzatvorenú poistnú zmluvu zo dňa 06.04.2011, ktorou je poistená zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a žalovaný dňa 03.02.2020 nahlásil poisťovni škodovú udalosť. Na pojednávaní dňa 25.04.2023 súd prvej inštancie uznesením pripustil do konania vstup H. – F. I., H. ako intervenienta. Vo vyjadrení zo dňa 27.06.2023 poisťovňa ako intervenient oznámila súdu, že žalobkyni uhradila celú žalovanú sumu 8.056,51 eur. Na pojednávaní dňa 21.09.2023 žalobkyňa zobrala späť žalobu v celom rozsahu z dôvodu zaplata celého uplatneného nároku a žiadala priznať náhradu trov konania. Žalovaný súhlasil so späťvzatím žaloby, preto súd prvej inštancie napadnutým uznesením

konanie zastavil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému a intervenientovi, ktorí sú povinní nahradiť trovy konania spoločne a nerozdielne.

7. Podľa § 82 ods. 1 až 3 CSP, intervenient vstupuje do konania z vlastného podnetu alebo na základe oznámenia o spore podľa § 86 písomným podaním. Vstup intervenienta je prípustný počas celého konania. V podaní, ktorým vstupuje do konania, musí intervenient okrem všeobecných náležitostí podania uviesť tvrdenia, ktoré odôvodňujú jeho právny záujem na výsledku konania.

8. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

9. Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. K zastaveniu konania môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov (napríklad z dôvodu späťvzatia žaloby). Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil. Kritérium procesného zavinenia potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené (R 49/1993, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 196/09).

10. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyplývajúca z ustanovenia § 256 ods. 1 CSP je inštitútom procesného práva, preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Uplatňuje sa pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo konanie zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. Kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Dôvodnosť žaloby súd skúma iba z hľadiska procesného, a nie hmotnoprávneho (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/70/2021 zo dňa 27.06.2023).

11. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne o náhrade trov konania podľa § 256 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému a intervenientovi, ktorí sú povinní nahradiť trovy konania spoločne a nerozdielne. Odvolací súd konštatuje, že pri rozhodovaní o trovách konania v dôsledku späťvzatia žaloby je povinnosťou súdu skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobkyne, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobkyňa žalobu musela zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobkyňa žalobu zobrala späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, nie je možné pričítať procesné zavinenie žalovanému, pričom procesné zavinenie za zastavenie konania je potrebné pričítať žalobkyni (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo/4/2010). V prejednávanej veci žalobkyňa zobrala žalobu späť z dôvodu zaplatenia celej vymáhanej pohľadávky zo strany intervenienta ako poisťovne, teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalobkyni, nakoľko uvedeným konaním intervenient na strane žalovaného a žalovaný procesne zavinili zastavenie konania, preto žalovaný s intervenientom znášajú trovy žalobkyne. Z uvedeného vyplýva, že pojem procesné zavinenie za zastavenie konania sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Pri posudzovaní tohto procesného zavinenia na strane žalovaného a intervenienta bolo nevyhnutné brať na zreteľ to, že intervenient v celom rozsahu plnil to, čo bolo v žalobnom petite uplatnené žalobkyňou, preto uvedenými skutočnosťami žalovaný a intervenient na seba preniesli zodpovednosť za procesné zavinenie zastavenia konania. Nakoľko nárok na náhradu trov konania je nárok vyplývajúci nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku konania žalovaného a intervenienta k požiadavkám žalobkyne.

12. Posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu vymedzenom odvolaním intervenienta na strane žalovaného spočívalo na právnom posúdení otázky, či vzniká povinnosť nahradiť

trovy konania žalobkyni aj intervenientovi podporujúceho v konaní neúspešného žalovaného, či je takáto povinnosť solidárna so žalovaným. Odvolací súd konštatuje, že intervenient je subjektom sui generis sporového konania. V spore vystupuje buď na strane žalobcu, alebo na strane žalovaného. Intervencia je fakultatívna, je na rozhodnutí intervenienta, či do konania vstúpi. Procesné postavenie intervenienta vzniká na základe jeho vlastného procesného úkonu (§ 82 ods. 3 CSP). Účelom vstupu intervenienta do sporu je, aby vlastnými procesnými úkonmi podporoval stranu, na ktorej vystupuje. Procesnou podmienkou účasti intervenienta v civilnom sporovom konaní je kvalifikovaný právny záujem na úspechu účastníka, na strane ktorého vystupuje (§ 81 CSP). Takýto záujem má ten, ktorého právne postavenie bude rozhodnutím súdu priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvnené. Vždy však treba, aby sa jeho záujem na úspechu jedného zo strán sporu opieral o jeho určité konkrétne právo, či právny vzťah k niektorému účastníkovi.

13. Ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zakladajú právo poisteného, aby poisťovateľ za neho plnil. Je teda zrejmé, že záväzok poisťovne nahradiť poškodenému (resp. príslušným subjektom) škodu za poisteného je záväzkom voči poistenému, nie voči poškodenému. Zákon č. 381/2001 Z.z. v tomto ani v iných ustanoveniach výslovne nestanovuje, že by sa rozhodnutie súdu o povinnosti poisteného nahradiť škodu malo vzťahovať aj na poisťovateľa. Bez toho, aby zákon výslovne stanovoval, že rozsudok je záväzný pre iný subjekt než stranu konania (v tomto prípade pre poisťovateľa), nemožno aplikovať ustanovenie § 84 CSP, teda nemôže vzniknúť nerozlučné spoločenstvo medzi týmto subjektom (vystupujúcim v konaní ako intervenient) a stranou sporu (žalovaným). Odvolací súd sa stotožňuje s námietkami intervenienta, že vzťah poškodeného (resp. príslušného subjektu podľa ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) a poisťovne nie je vzťahom zodpovednosti za škodu, pretože zodpovednostný vzťah vzniká len medzi poškodeným a tým, kto za škodu zodpovedá (poisťovňa ním nie je). Poisťovňa nie je zodpovedná za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, je však povinná plniť za (zodpovedného) poisteného, ktorý u nej uplatnil právo vyplývajúce mu z poistného vzťahu (t. j. právo, aby poisťovňa v prípade poistnej udalosti plnila poškodenému). Uvedené odvolacie námietky intervenienta vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania sú však nedôvodné, nakoľko sa týkajú hmotnoprávneho nároku, ktorý nie je predmetom odvolacieho konania, keď v predmetnej veci bolo konanie zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby a predmetom prieskumu odvolacieho konania je len nárok na náhradu trov konania, ktorý predstavuje procesnoprávny nárok. Civilný sporový poriadok zaviedol novú definíciu trov konania, pričom za trovy konania sa považujú len také výdavky, ktoré vznikli v konaní, t. j. v období od začatia konania (§ 156 CSP) do jeho skončenia. Definícia trov v ustanovení § 251 CSP nie je však viazaná len na trovy strán sporu. V ustanovení § 252 CSP sa odráža systém platenia trov konania, v zmysle ktorého výdavky súvisiace so súdnym konaním zásadne znáša ten, komu vznikli a až následne sa rozhoduje o tom, či tieto výdavky sú trovami konania a o tom, kto tieto trovy konania nahradí (§ 255 CSP a nasl.). Netýka sa to len strán sporu, ale aj ostatných na konaní zúčastnených subjektov. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 442/2022 zo dňa 20.09.2022, v zmysle ktorého nárok na náhradu trov konania má vo všeobecnosti aj intervenient, pričom sa primárne viaže na procesný úspech tej sporovej strany, popri ktorej sa na konaní intervenient zúčastňuje. Pre priznanie nároku na náhradu trov konania sa preto aj v tomto prípade uplatňuje zásada úspechu vo veci (§ 255 CSP). Civilný sporový poriadok vychádza zo systémového riešenia charakterizovaného delením inštitútu trov konania na priznanie náhrady trov konania a stanovenie sumy náhrady trov konania (§ 262 ods. 1, 2 CSP). Nepochybne intervenient nie je sporovou stranou, a preto je súd povinný osobitne vyhodnotiť dôvod a iné okolnosti účasti intervenienta na konaní a jeho výdavky posúdiť prísnejšie, pokiaľ ide o zákonné kritériá vymedzené v § 251 CSP. Odvolací súd má za to, že ak intervenient vstúpi do konania na strane niektorej strany sporu, musí počítat s tým, že bude mať nielen procesné práva, ale bude mať aj procesné povinnosti, medzi ktoré patrí aj (spolu)zodpovednosť za trovy v prípade neúspechu strany, ktorú v konaní podporoval. Je teda zrejmé, že pokiaľ intervenient vystupuje na strane účastníka konania (v danom prípade na strane žalovaného), u ktorého je daná povinnosť nahradiť trovy konania podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, je takáto povinnosť daná i na strane intervenienta, a to bez ohľadu na to, či sa vznik nahradzovaných trov časovo kryje s jeho účasťou v konaní a s časovým okamihom, kedy intervenient vstúpil do konania. Čo sa týka formy takéhoto spoločného záväzku, je potrebné vychádzať z jedného zo základných princípov náhrady trov konania, a to princípu zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie. Plnej zodpovednosti neúspešnej strany za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie pri zastavení konania potom zodpovedá také rozhodnutie súdu, ktoré zaviazuje stranu sporu a intervenienta na jeho strane k solidárnej

povinnosti. Pri akejkolvek inej forme by bolo zhoršené veriteľské postavenie strany sporu, oprávneného na náhradu trov konania, čo by na neho prenášalo časť zodpovednosti za výsledok konania. Pre takéto zhoršenie by preto museli byť dané dôvody na jeho strane. Vzhľadom na vyššie prijaté závery odvolací súd konštatuje správnosť rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým žalovaného a intervenienta zaviazal spoločne a nerozdielne na náhradu trov konania žalobkyne v rozsahu 100 %.

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorá tak má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže žalobkyni žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli, k odvolaniu intervenienta sa nevyjadřila, odvolací súd žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).